

νίου χαρᾶς μου, ὁ θάνατος τὴν δικαιοσύνην μου, τὸ Αἷμά Του. τὴν ἀπολύτρωσίν μου, ὁ ὁποῖος με ἕνα λόγον μου ἔδωσε, τὸ τέλειον ὑπόδειγμα τῆς ἐξιδανικεύσεως τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος, καὶ μοῦ δεικνύει τὰ ὅρια, μέχρι τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὸν καὶ ὀφείλω νὰ τὸ ὁμοιάσω; Καὶ ἀφ' οὗ ὁ Λόγος του μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς ἀγιάζει, καὶ ἀφ' οὗ τὸ Σῶμά του καὶ τὸ αἷμά του μᾶς δίδει ζωὴν καὶ μᾶς καθαρίζει ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, δὲν θὰ θελήσωμεν ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ φίλοι του, τοὺς ὁποίους Ἐκεῖνος καταδέχεται νὰ ὀνομάξῃ οὕτως νὰ εὐρισκώμεθα εἰς συχνοτέραν ἐπαφὴν πρὸς Αὐτὸν! «Μεγαλύτεραν ἀγάπην ταύτης οὐδεὶς ἔχει, ὥστε νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». Ἐκεῖνος ὅμως ὑπερηκόνησε τὸ ὄριον τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης δυνατῆς ἀγάπης καὶ ἐθυσιάσθη ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐχθρῶν Του, τοὺς ὁποίους μόνον ἢ ὑπερβάλλουσα πάντα νοῦν ἀγάπη Του, καταδέχεται νὰ περιβάλλῃ με τὸ γλυκύτατον ὄνομα τῶν φίλων.

Ἄς μιμηθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὴν Ἀγάπην Του καὶ ἄς εὐχηθῶμεν νὰ τὴν ἀποκτήσωμεν.

Ὡ, Κύριε ἡμῶν καὶ Γλυκύτατε Σῶτερ Ἰησοῦς, Σὺ, ἡ πηγὴ τοῦ ἐλέους, τῆς συμπαιθείας, τῆς ἀγάπης, καὶ ἔχεις καὶ δεικνύεις τὰς στοργικὰς σου ιδιότητες πάντοτε καὶ ὅταν ἀκόμη εἴμεθα ἐχθροὶ σου, διὰ τοῦτο μᾶς ἀνέχεσαι. Σὲ ἰκετεύομεν λοιπὸν νὰ μᾶς θερμάνῃς τὰς καρδίας μας, ὥστε νὰ αἰσθανθῶμεν καὶ ἡμεῖς διὰ σὲ μίαν ἀγάπην τόσον τελείαν, ὥστε νὰ ὑπερβάλλῃ πᾶσαν ἄλλην προσώπων ἢ πραγμάτων τῆς παρουσίας ζωῆς, νὰ μᾶς ὀδηγῇ ἐπὶ τῶν ἰχνῶν Του, ἵνα καὶ ὁ κόσμος γνωρίσῃ, ὅτι εἴμεθα διὰ παντὸς ἰδιοὶ Σου!

† Ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΙ ΔΩΡΗΤΑΙ

Ἀδελφοὶ Καρτσούνη δραχ. 100, Ἱερεὺς Θ. Παπαγιαννόπουλος δρ. 50, Δημ. Ράπτης δρ. 50, Χαρχαμπόπουλος καὶ Ἀθανασόπουλος δρ. 50, Ἀδελφοὶ Κούρτη δρ. 50, Περ. Σταυρόπουλος καὶ Σια, δρ. 50, Τσοῦνη καὶ Σια δρ. 50, Κ. Παναγιώπουλος δρ. 50, Ἀνδριόπουλος καὶ Παναγιωτόπουλος δραχ. 50, Παπαχρήστου καὶ Περίσης δραχ. 50, Κ. Βακρόπουλος δραχ. 35, Ἀδελφοὶ Τσοῦτη δραχ. 25, Ὁθων Γιαννικόπουλος δραχ. 25, Ἀθαν. Ζούβελος δραχ. 25, Ν. Μόσχος δραχ. 25, Γ. Ἀναστασόπουλος δρ. 25, Ἀρ. Εὐαγγελόπουλος δρ. 20.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Πολλάκις συμβαίνει μερικὰ πράγματα ἀφορῶντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου νὰ θεωρῶνται παρὰ τῶν πολλῶν, ἄν, μὴ ἐπιβλαβῆ, τοῦλάχιστον ἀδιάφορα, ἐν τούτοις ὅμως αὐτὰ τὰ γεγονότα μαρτυροῦν ὅτι αἱ ἐλλείψεις αὐταὶ μονομερῶς μὲν λαμβανόμεναι κέκτηνται τὴν σημασίαν των, ἐν συνόλῳ δὲ μεγίστην τοιαύτην, καθ' ὅσον αὐταὶ μονομερῶς ἢ συνολικῶς παραβλάπτουσι τὸν χαρακτῆρα ἐνὸς καθηγητοῦ ταχθέντος χειραγωγοῦ καὶ ἀναμορφωτοῦ τῆς μαθητικῆς νεολαίας.

Καὶ λοιπὸν ὅλα τὰ προμνημονευθέντα προσόντα καὶ ἐπιστημονικὰ καὶ παιδαγωγικὰ καὶ ἠθικὰ θέλουν ναυαγήσει, καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ καθηγητὴς θὰ ἐστερεῖτο τοῦ προσόντος τῆς ἐπιβολῆς εἰς τοὺς μαθητὰς του. Ἄνευ τῆς δεούσης ἐπιβολῆς τοῦ καθηγητοῦ, τάξις δὲν δύναται νὰ ἐπικρατήσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς διδασκαλίας καὶ συνεπῶς πάντα τὰ ἄλλα πλεονεκτήματα τοῦ καθηγητοῦ ἐκμηδενίζονται. Ὁ καθηγητὴς ἀπὸ τῆς ἔδρας διακηρύττει μεγάλας ἐπιστημονικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν ἄλλοι ἀπροσεκτοῦσιν, ἄλλοι παίζουν, ἄλλοι ἕτερον μάθημα μελετοῦν, ἄλλοι, ὅπερ τὸ χειριστὸν, σαρκάζουν, καὶ ἐμπαιζοῦν τὸν καθηγητὴν των δημιουργοῦντες ἀκαταστασίαν καὶ θόρυβον ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὄχι μόνον μηδενία ὠφέλεια προσέρχεται, ἀλλὰ τοῦναντίον καὶ μεγίστη ζημία προσγίνεται εἰς τοὺς μαθητὰς. Καὶ δύναται τις μετὰ τὴν ὀδύνην εἰς τὴν καρδίαν νὰ εἴπῃ, ὅτι νέοι οἱ ὅποιοι ἄλλοτε ποτε διεκρίνοντο ἐπὶ ἀξιαγάστῳ ἐπιμελείᾳ καὶ ἀξιοζηλεύτῳ χρηστοθησίᾳ, μαθηταὶ, λέγω, τοιοῦτοι νὰ διακρίνωνται πλέον καὶ δυστυχῶς νὰ ἀμιλλῶνται οὐχὶ εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ εἰς τὰς μεθόδους τῆς πονηρίας. Ἀναντιρρήτως τότε τὸ ἐκπαιδευτήριον ἐκεῖνο ἀντὶ ἠθικῆς μορφώσεως θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἠθικὴν ἐξαχρείωσιν.

Ἀνάγκη λοιπὸν πᾶσα ἐπιβολῆς τοῦ καθηγητοῦ, ἐπιβολῆς, οὐχὶ διὰ τῆς τραχείας αὐστηρότητος καὶ βαναυσότητος, ἀλλὰ διὰ τῆς σοβαρότητος καὶ εὐγενείας αὐτοῦ, τῆς μορφώσεως τῶν μαθητῶν χωρούσης κατὰ τρόπον ὁμαλώτατον καὶ ἠπιώτατον καὶ οἱ-

ονί ὅλως ἀφ' ἑαυτῆς. Διὰ τοῦτο λίαν εὐλόγως καὶ ὁ Πλούταρχος γράφων περὶ τῆς παιδεύσεως τῆς νεότητος παρατηρεῖ ὅτι καὶ οἱ τραχύτατοι πῶλοι ἄριστοι ἵπποι γίνονται, ὅταν, ἥς προσήκει, τύχῳσι παιδεῖας καὶ καρτίσεως. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι παρ' ἡμῖν ἡ εὐγένεια καὶ ἡ λεπτότης τῶν καθηγητῶν γίνονται πολλὰκις πρόξεναι βλάβης καὶ ἀπειθαρχίας τῶν μαθητῶν, τὸ ἀληθές ὅμως πάλιν εἶνε ὅτι ὁ καθηγητὴς πρωτίστως δεόν ἐπιμελῶς νὰ ψυχολογῇ τοὺς μαθητὰς του καὶ ἀναλόγως τοῦ ποιοῦ τῶν μαθητῶν του νὰ ρυθμίξῃ τὴν διαγωγὴν του καὶ ἐν συνόλῳ καὶ μονομερῶς ποδηγετῶν αὐτούς.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. Σωτηρόπουλος
Καθηγητῆς

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΕΧΕΙ ΦΩΣ

Δὲν ἀμφιβάλλομεν, φίλε ἀναγνώστα, ὅτι θέλετε ἀπορήσει κάπως διὰ τὴν ἐν ἐπιγραφῇ ὑπερβολὴν, ὅ ἀπορήσητε βεβαίως, διότι δὲν θὰ κατορθώσητε νὰ φθάσητε εἰς τὴν μεγαλειώδη πνευματικὴν κορυφὴν τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅπου θὰ εὕρητε τὸ φῶς αὐτοῦ δανειζόμενον ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Ἡλίου καὶ ἀκτινοβολοῦν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς κάμῃ περισσότερο ν' ἀπορήσητε εἶναι ἡ ἀντίρρησης ποῦ θὰ ἐγερθῇ, ὅταν θελήσητε νὰ παραδεχθῆτε ἓνα ἄνθρωπον ἔχοντα πνευματικόν, θεῖον φῶς!

Καὶ ὅμως μὴ κλονίζεσθε. Διότι καὶ σεῖς τὸ παραδέχεσθε, ὅτι ζῶμεν σήμερον εἰς ἓνα ἀνθρώπινον περιβάλλον, τὸ ὁποῖον συνέθεσε συνθήκας τοιαύτας, ὥστε παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς πᾶν βῆμα νὰ δημιουργῆται πτωσις καὶ νὰ περιπλεκώμεθα εἰς πολὺπλοκα δίκτυα, ἐξ ὧν δυσκόλως πολλὰκις ἀπαλασσοῦμεθα. Καὶ σεῖς θὰ παραδέχησθε, ὅτι ὑπὸ τοιαύτους ὄρους ἐξελισσομένη ἡ σημερινὴ ἐποχὴ, ἀπέβαλε καὶ ἔρριψε μακρὰν εἰς τοὺς μύθους τὴν ἰδέαν τῆς θείας πνευματικότητος! Μάλιστα καὶ δι' αὐτὸ ὅ ἀπορήσητε ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ, ὅτι ὁ χριστιανὸς τῆς ἐποχῆς μας ἔχει τὸ φῶς ἀκριβῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχον οἱ φωτίσαντες κατὰ τὸ παρελθόν Ἀστέρας, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἔχουν καὶ οἱ μέλλοντες νὰ διαλάβουν. Διότι ὁ χριστιανὸς τὸ φῶς αὐτοῦ τὸ λαμβάνει ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ὄχι ἐκ τῆς Γῆς.

Τοῦτο σὰς προκαλεῖ ἐνδοιασμούς. Διότι βλέπετε, ὅτι ὁ ἔμπορος τῆς ἐποχῆς μας διὰ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ συμφέροντός του ἐχάραξε δρομολόγιον ἀπληστίας τῆς ἐποχῆς ἀνάλογον, ὥστε εἰς τὸ ἀμαρτωλὸν ἔργον τῆς ληστρικῆς συναλλαγῆς του νὰ ἐπιδιώκῃ τὸ χρῆμα, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνηται, ὅτι θέτε πῦρ εἰς τὴν λαϊκὴν πυρίτιδα, ἣτις καὶ αὐτὸν ὅ ἀνατινάξῃ. Ἀκόμη βλέπετε, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ γεωργὸς τῆς ἐποχῆς μας ἐν τῇ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν λησιμονεῖ τὰς ὑψίστας ὑποχρεώσεις του ἐναντι τῆς ἀνθρωπότητος, τὰς ὁποίας ἀνέλαβε ἐκ τῆς εὐλογηθείσης ἐργασίας του, καὶ μηχανᾶται ποντοῖα σχέδια, δι' ὧν ἐπιδιώκει τὸ χρῆμα, ἀσχέτως ἂν εἰς τὸ ἀγνώμον πεδῖον τῶν τεχνασμάτων του πρῶτος αὐτὸ πῆση θῦμα. Ἐσυνήθισες νὰ βλέπητε, ὅτι ὁ πλούσιος τῆς ἐποχῆς μας περιφοβὸς καὶ ἐπιτηδείως τρέχει παντοῦ νὰ δώσῃ διὰ νὰ λάβῃ πολὺ περισσότερο, νὰ πῆσῃ τὴν ἐνδειαν, νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ἀνάγκην, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀποταμιεύσῃ τὸ χρῆμα καὶ ν' ἀσωτεύσῃ δι' αὐτοῦ καὶ νὰ αὐξηθῇ ὁ πανίσχυρος χρυσὸς του, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται κακῶς μετ' αὐτοῦ νὰ συναπολεσθῇ. Ἐχεῖς ἀνηδιάσει βλέπων τὸν ἐργάτην τῆς ἐποχῆς μας ὡς πτωχόν, διότι, ὡς καὶ ὁ ἴδιος ἰσχυρίζεται, τὸν πιέζει ὁ πλούσιος, δὲν τὸν τρέφει ὁ γεωργὸς, τὸν γυμνώνει ὁ ἔμπορος, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ πιστεύσῃ, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡς βοηθὸς ὅλων αὐτῶν, ὡς συνεργαζόμενος μετ' αὐτῶν, δύναται νὰ βελτιώσῃ ἡρέμως τὴν θέσιν του καθ' ὅσον ταύτην ὡς ἀπαραίτητος τὴν κατέχει μεταξύ πάντων, χωρὶς νὰ ζητῇ τὰ πρωτεῖα καὶ καταδορυβῇ αὐτοὺς προσποιούμενος τὸν πτωχόν, διότι δὲν κερδίζει τὸ πᾶν! Καὶ τὸν βλέπετε ἐκ κακῆς ἀντιλήψεως, τῇ ὑποκινήσει ἀνθρωποκτόνων ἐβραϊζόντων ἐκμεταλλευτῶν, νὰ ζητῇ ὁ τίμιος καὶ εὐθύς ἐργάτης με ἀπειλὰς, με ξίφη, με ὀπλα... με αἶμα ν' ἀνατρέψῃ καὶ συγκλονίσῃ τὴν ἀνθρωπότητα...! Καὶ αὐτὰ ὅλα διατί; Διότι ζητεῖ τὸ χρῆμα ἀσχέτως ἂν διὰ τῶν ἐργῶν του αὐτῶν πλείττη τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα πρὸς κατάρρευσιν καὶ ταφὴν καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὰ ερείπια αὐτοῦ. Ἐχεῖς φρίζει νὰ βλέπητε εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἐν μέσῳ τοιαύτης καταστάσεως τὸν πραγματικὸν πτωχόν καὶ ἀνάπειρον νησιτικόν, γυμνὸν καὶ τρέμοντα, ζητοῦντα τὸ ἔλεος με πόνον, χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ κανεὶς, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ